

Imäge

Üts toonanõ pilt
nõsõs lätteviist:
mi, ummi lihastõ
lastõ iist nii
hoolõga hoitsõt
ütte vanna
klaasist küündlejalga.
A sõs kõrragõ --
nuu latsõlatsõ!
Joba edimene ütsäst
lähksõ klaasidsõ purus.
Ku nuur oll tuukõrd
su naar, sõna sillembe
ussaiamurust.

"Kodukakk"

Määndsest puust

Määndsest puust

nuid lastõ lüüdi?

Esäkene om koolu

ja vastust

temä suust ei saa.

Rihapidimid tekse

tä pihlõst. Nuu

pedäsive kavvõmb

vasta. Mõsulaud

ja -kurik saiva kõost.

Kas viil mõni tüü-

riist pääle karja-

vitsa lepäne oll,

tuud lepäne lats

ei mälete. Häll ja

säng saiva kõgõ

hellembest-sillembest

puust, a tegijä hindä

peo olli kahrõ ku kuusõkuur.

"Kodukake"

Võimuverrev

Lõõdsapilli lärmäja hõik:

kõik tulgõ siia,

kõik!

Piinü preili

pallulubaja pilk.

Mõnõ mehe

viimäne võimalus.

Hulljulgõ tünnisõit

ja pia uskmaldõ

võit.

"Kodumõõ"

Roosiverrev

Tedä jakkus

nigu armugi:

om su perisosa,

vai vööras

ja kaugõ.

Murõtsõjast mullast

kuuma häitsmeni

veevä okka

köütvä elusaos ütte

nuid kattõ ja

hiidutese pagõma

igä juhutatvas

tahtja.

"Kodukakk"

Ussõ'

Ussõl om akõn
vai om sääil silm
olõnõs määne
ümbre om ilm.

Latsi om üts.

Uissi om kats.

Ravvanõ topõltuiss
ütsinde lats.

Lukun külh ussõ'

lats ei maka,

uut ja pelgäs
uissi takan.

Rassõl ussõl viil
topõlthinge.'

Latsõ perält
topõltpinge.

Eluaig kaet
kinnist hingeuist,
ku käändset tuu
kinni sõrmõluist.

„Kõlkekõk“

Kodukakk

Kodukakk, kodu-

kakk. Miilde

tulõ kaapõkakk

krõpõ, solas suun.

Kakk huikas uibun:

ku- huu?

Kodukakk, kodu-

kakk. Mõista

mõista. Vastahakk

oll tuu tuukõrd,

om nüüd.

Nii elät-koolõt

süämen süü.

"Kodukakk"